Мацуо Басьо
Хокку
Переклад Миколи Лукаша

* * *

На голій гілці
самотній ворон тихо старіє.
Осінній вечір.

* * *

Як шумить-гуде банан,
як у кадуб капа дощ,-
чую цілу ніч.

* * *

Холод, ніч, нудьга...
Чути плюскоти весла
десь од берега.

ВДАЧА

Оттакий я єсть:
глянь на росяні дзвонки —
то й сніданок весь.

* * *

Пущу коня вбрід —
полегесеньку впишусь
в літній краєвид.

* * *

На старім ставку
жаба в воду плюснула —
чули ви таку?

* * *

Гедзь на будяку:
ти стривай, не клюй його,
горобейчику!

* * *

Степу рівнява —
ніде оку зачепитись.
Жайворон співа.

* * *

Я заріс, як щіть.
А худий який, блідий!
Весняні дощі...

* * *

Видиться мені:
плаче з місяцем стара
в гірській глушині.

* * *

Вже й по маю — ах!
Птахи плачуть, а у риб
сльози на очах.

* * *

Трава-мурава...
Узялася сном-марою
слава бойова.

* * *

Тиша, мир і лад.
Десь там тоне межи скель
цвіркотня цикад.

* * *

Осінь із дощем...
Навіть мавпа лісова
вкрилась би плащем.

СТАРИЙ ВІДЛЮДНИК

Зсохнеться ось-ось,
як узимку на шнурку
димлений лосось.

* * *

Окуні морські
зуби щирять із полиць:
в лавці холодно...

* * *

Крук — немилий птах,
але як милує зір
в ранішніх снігах!

* * *

Рушу, й раптом — хить!
Ухоплюсь за колосок...
це розлуки мить.

* * *

Чистий водоспад...
З ярих сосен глиця в воду
падає улад.

* * *

Побравши ціпки,
зійшлись діди сивочолі
усі на гробки.

* * *

Хризантеми пах...
У кумирнях з прадавен
темні лики Будд.

* * *

Довгий, довгий шлях —
і ніхто не йде навстріч,
лиш осіння ніч...

* * *

Чом так поста́рів
я цеї осені?
Птиці, хмари.

* * *

Осінь-праосінь...
Як там живе сусіда?
Не знаю зовсім.

* * *

В мандрах я знеміг.
Полем паленим шуга
сон мій — чи юга?

* * *

Десять літ тут жив.
Едо! Я іду. Прощай!
Ти — мій рідний край.

* * *

Мавпа зойкне — співчуття...
А як плаче в непогідь
кинуте дитя?

ПАСМО ВОЛОССЯ ОД НЕБІЖЧИЦІ-МАМИ

Цілував би — жаль:
од моїх пекучих сліз
іней піде в тань...

* * *

Рік кінчивсь, а мандри ні:
далі в стоптаних сандалях,
в зношенім брилі...

* * *

Жаль на серце впав:
при дорозі рожі цвіт
кінь мій общипав...

* * *

Я, метеличок,
собі крильця обірву:
на, цвіти, мачок!

* * *

Мандрівник — і все:
це тепер моє ім'я.
Йде осінній дощ.

* * *

Берег високий.
Потішив мені душу
самотній сокіл.

* * *

Із далеких літ
скільки всього нагадав
цей вишневий цвіт!

* * *

Тяжка година!
До нічлігу ледь добрів —
цвіте гордина!

* * *

Квіття горове
шелевіє-шелестить...
Водоспад реве.

* * *

Зозулі ро́зспів
в передсвітанні тоне.
Далекий острів.

* * *

Чужина чужа —
знов мандрую у світи...
Мжить осіння мжа.

* * *

В мандрах десь і вмру...
Вітер в душу наганя
холод і журу.

* * *

Кулюсь на коні:
тінь моя коцюрбиться
мовчки по землі.

* * *

Журавель знеміг,
на холодне поле впав...
Мандрівця нічліг.

* * *

Сакура стара —
невже справді зацвіла?
Спогад, ніби дим...

* * *

Ніч шляхи мела:
скільки снігу там зосталось
після помела!

* * *

Виходжу з Кінчу́,
мов із мушлі той м'якун.
Осінь наскінчу.

* * *

Он рибалка-птах:
любо глянуть, як пірна,
але й сумно — ах!

ЧИСТОТА

Білий лотос-цвіт:
не цурається багна,
із якого зріс.

* * *

Червень на порі.
Хмари-тучі залягли
на Бурли-горі.

* * *

Стань, мандрівцю, глянь:
попід тином оно-но
сірики цвітуть!

* * *

Чи весна прийшла,
чи старий минувся рік?
Святоблива ніч.